

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Aleše Sabola a Mgr. Jana Ferneckého v právní věci

žalobkyně: **Ekologické služby, s.r.o., IČO: 26733544**
sídlem Tichá 784/4, 268 01 Hořovice,

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2022, čj. MZP/2021/500/309,
sp. zn. ZN/MZP/2021/500/124

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou podanou dne 23. 8. 2022 domáhá zrušení rozhodnutí Ministerstva životního prostředí (dále jen „žalovaný“) ze dne 30. 6. 2022, čj. MZP/2021/500/309, sp. zn. ZN/MZP/2021/500/124 (dále jen „**Napadené rozhodnutí**“), kterým bylo změněno ve výroku o vině a o trestu a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Praha, oddělení odpadového hospodářství (dále též „**správní orgán prvního stupně**“ či „**inspekce**“) ze dne 30. 11. 2020, čj. ČIŽP/41/2020/12809 (dále jen „**Prvostupňové rozhodnutí**“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 66 odst. 3 písm. e) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o odpadech**“). Za spáchání přestupku byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 100 000 Kč. Současně byla žalobkyni uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Podle prvostupňového rozhodnutí se žalobkyně přestupku dopustila tím, že „v období od 1. 6. do dne 21. 2. 2019, kdy nabylo právní moci rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 25. 1. 2019 pod č.j.: 032518/2018/KUSK OŽP/Ji, kterým byl společnosti ES vydán souhlas k provozování zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů na pozemcích parc. č. 1/37 a č. 1/105 (část) v k.ú. Čenkov u Příbramě pod IČZ: CZS02555, provozoval na těchto pozemcích (tj. pozemcích parc. č. 1/37 a č. 1/105 (část) v k.ú. Čenkov u Příbramě) „zařízení“, které vykazovalo znaky zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů (sběr a výkup odpadů probíhal pod kódem způsobu nakládání B00, pozn. ČIŽP). Na pozemcích parc. č. 1/37 a č. 1/105 (část) v k.ú. Čenkov u Příbramě bylo v období od 1. 6. 2016 do 31. 12. 2016 a v průběhu celého roku 2017 a roku 2018 nakládáno (sbíráno a vykupováno pod kódem nakládání B00) s celkem 796,573 tuny odpadů kategorie ostatní odpad; konkrétně v období od 1. 6. 2016 do 31. 12. 2016 s 13 druhy odpadů kategorie ostatní odpad v celkovém množství 136,425 tun; v roce 2017 s 12 druhy odpadů kategorie ostatní odpad v celkovém množství 247,826 tun a v roce 2018 s 12 druhy odpadů kategorie ostatní odpad v celkovém množství 412,322 tun.“.
3. Napadeným rozhodnutím bylo Prvostupňové rozhodnutí změněno ve výroku o vině tak, že část skutkové věty ve znění „tím, že v období od 1. 6. do dne 21. 2. 2019, kdy nabylo právní moci rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 25. 1. 2019 pod č.j.: 032518/2018/KUSK OŽP/Ji, kterým byl společnosti ES vydán souhlas k provozování zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů na pozemcích parc. č. 1/37 a č. 1/105 (část) v k.ú. Čenkov u Příbramě pod IČZ: CZS02555, provozoval na těchto pozemcích (tj. pozemcích parc. č. 1/37 a č. 1/105 (část) v k.ú. Čenkov u Příbramě) „zařízení“, které vykazovalo znaky zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů (sběr a výkup odpadů probíhal pod kódem způsobu nakládání B00, pozn. ČIŽP)“ byla nahrazena zněním: „tím, že v období od 1. 6. 2016 do dne 31. 12. 2018, provozoval na pozemcích p. č. 1/37 a č. 1/105 (část) v k.ú. Čenkov u Příbramě „zařízení“, které vykazovalo znaky zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů (sběr a výkup odpadů probíhal pod kódem způsobu nakládání B00, pozn. ČIŽP)“. Dále bylo Prvostupňové rozhodnutí změněno ve výroku o trestu, kdy uložená pokuta byla snížena na 90 000 Kč. Ve zbytku bylo Prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.
4. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 5. 7. 2022.

II. Rozhodnutí žalovaného (Napadené rozhodnutí)

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

5. Žalovaný nejprve rekapituloval zjištění správního orgánu prvního stupně. Krajský úřad Středočeského kraje, odbor životního prostředí a zemědělství udělil žalobkyni dne 7. 4. 2010 pod čj. 009774/2010/KUSK OŽP/Ko souhlas k provozování zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů a souhlas s jeho provozním řádem (dále jen „**souhlas k provozování zařízení**“), a to ve vztahu k zařízení umístěnému na pozemku p. č. 306/16 v k. ú. Černín u Zdic. Žalobkyně byla nucena k 31. 5. 2016 provoz tohoto zařízení ukončit, neboť obdržela výpověď ze smlouvy o zajišťování odpadového hospodářství. Žalobkyně následně přesunula provoz zařízení do jiného místa (na adresu č. p. 19 Čenkov, okr. Příbram, PSČ 262 24), na kterém pokračovala v činnosti, aniž by požádala o nový souhlas k provozování zařízení. Teprve na základě žádosti ze dne 7. 3. 2018 žalobkyně obdržela od krajského úřadu souhlas k provozování nového zařízení, který byl vydán dne 25. 1. 2019 pod čj. 032518/2018/KUSK OŽP/Ji. Za rok 2016, 2017 a 2018 žalobkyně nahlašovala informace o produkci a nakládání s odpady v novém zařízení do integrovaného systému plnění ohlašovacích povinností pod IČZ starého zařízení. Z těchto informací vyplynulo, že v období od 1. 6. 2016 do 31. 12. 2016 a za roky 2017 a 2018 žalobkyně převzala do nového zařízení 796 573 tun odpadu kategorie ostatní.
6. Žalovaný dále konstatoval, že dne 16. 5. 2022 žalobkyni vyzval, aby doplnila své tvrzení, že peněžitý trest ve výši stanovené Prvostupňovým rozhodnutím pro ni může být likvidační. Žalobkyně doložila výkaz zisku a ztráty ke dni 31. 12. 2020 a výpis z běžného účtu.
7. Žalovaný následně rekapituloval odvolací argumentaci žalobkyně. Žalobkyně zdůraznila, že ani potenciálně neohrozila životní prostředí a zdraví lidí, s odpady nakládala s náležitou péčí a za pomoci adekvátních prostředků, přičemž nakládala pouze s odpady kategorie ostatní. Vyjádřila nesouhlas s tvrzením správního orgánu prvního stupně, že z provozování zařízení ve stíhaném období měla oproti jiným podnikatelským subjektům prospěch a že provozem zařízení pod starým IČZ chtěla zamaskovat svoji nelegální činnost. Uvedla, že na objemy odpadů je třeba nahlížet z širšího pohledu, např. při nakládání s komunálním odpadem byla role žalobkyně pouze formální. Poukázala na skutečnost, že právní předpisy porušila poprvé. Odmítla bagatelizaci úsilí, které vynaložila pro získání souhlasu k provozování nového zařízení. Vyjádřila názor, že délku správního řízení, ve které jí byl souhlas udělen, nemohla ovlivnit. Dále se zabývala likvidačním účinkem uložené pokuty. Uvedla, že ačkoli v předchozím účetním období byla žalobkyně v zisku, v roce 2020 došlo ke spotřebování vytvořené rezervy a žalobkyně byla nucena k dramatickému omezení činnosti. Konstatovala, že pokud by došlo k uhrazení pokuty, přišla by o zisk za celý rok 2020. Dodala, že v den, kdy obdržela Prvostupňové rozhodnutí, navíc žalobkyně obdržela výpověď od jednoho z jejích zákazníků. Žalobkyně označila za zavádějící argument inspekce, že pokuta představuje pouhé 1 % maximální možné hranice pokuty. Dále zdůraznila, že provozem nelegálního zařízení nezpůsobila žádné škody na životním prostředí ani hygienické škody, její pochybení bylo formální. Opětovně se vyjádřila ke své hospodářské situaci v roce 2020. Uvedla, že činnost v oblasti odpadového hospodářství ukončila a neplánuje se jí věnovat do budoucna. Závěrem konstatovala, že se všemi odpady nakládala v souladu se zákonem, žádný odpad neunikl evidenci a jejím jednáním nedošlo k újmě ani naplnění hmotných podmínek jakéhokoli environmentálního rizika.
8. Žalovaný dále zkoumal, zda pro žalobkyni není příznivější právní úprava, která nabyla účinnosti po spáchání činu. Zákon č. 541/2020 Sb., o odpadech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**nový zákon o odpadech**“) ve svém § 125 upravuje speciální zvláštní

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

důvod upuštění od správního trestu. Žalovaný konstatoval, že uvedený institut lze aplikovat pouze ve výjimečných případech a postup podle citovaného ustanovení není obligatorní. Upuštění od správního trestu v případě žalobkyně vyloučil vzhledem k závažnosti přestupku, která je dána především tím, že zařízení bylo nelegálně provozováno přes dva roky, během kterých do něj žalobkyně převzala 796 573 tun odpadu. Přestupek navíc spáchala právnická osoba, která v odpadovém hospodářství řadu let podniká. Žalobkyně si musela být plně vědoma svého rizikového jednání a důsledků z něho plynoucích. Žalovaný rozvedl význam řádného povolení zařízení z hlediska ochrany životního prostředí a zdraví lidí. Zdůraznil, že uložení sankce je nezbytné pro zachování individuálně i generálně preventivní funkce trestu. Žalobkyně zároveň nenaplnila dispozici § 125 nového zákona o odpadech i proto, že jí vynaložené náklady na opatření, které zamezují dalšímu trvání nebo obnově protiprávního stavu, a zároveň uložená pokuta nemohou vést ve svém souhrnu k nepřiměřené tvrdosti. S přihlédnutím k horní hranici pokuty stanovené za projednávaný skutek v novém zákoně o odpadech žalovaný dospěl k závěru, že úprava nového zákona o odpadech pro žalobkyni není příznivější.

9. Následně žalovaný přistoupil k přezkumu jednotlivých odvolacích námitek. Námitku žalobkyně, že případný delikt byl ryze formální povahy, odmítl s tím, že stíhaný přestupek je ohrožovacího charakteru. V této souvislosti odkázal mimo jiné na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 9. 2017, čj. 11 A 71/2017 - 40, podle něhož ke spáchání přestupku postačuje, že pachatel nakládá s odpady v zařízení, ve kterém takové nakládání nebylo povoleno, není nezbytné, aby k ohrožení lidského zdraví či ohrožení nebo poškození životního prostředí skutečně došlo. Dále žalovaný rozebral důvody, pro které není souhlas k provozování zařízení přenositelný. Argumentoval, že každá lokalita je specifická a provoz zařízení je nutný jí přizpůsobit, čemuž slouží právě povolovací řízení. Zařízení, které neprošlo povolovacím procesem, nelze monitorovat, což znemožňuje státním orgánům kontrolovat případná pochybení a účinně předcházet poškození životního prostředí.
10. Žalovaný se dále zabýval povahou a závažností spáchaného přestupku. Přezkoumal kritéria, ke kterým při ukládání pokuty přihlížel správní orgán prvního stupně. Žalovaný se s inspekcí ztotožnil v tom, že v neprospěch žalobkyně je třeba zohlednit dlouhé časové období více než dvou let, po které přestupek trval, množství odpadů, se kterým bylo nakládáno, které dosahuje téměř 800 tun, a postavení žalobkyně, která je profesionálem v oboru odpadového hospodářství. Žalovaný rovněž vyjádřil souhlas s hodnocením polehčujících okolností správním orgánem prvního stupně, konkrétně že žalobkyně připustila své pochybení, při kontrole spolupracovala, přestupek spáchala poprvé a nenakládala s nebezpečným odpadem, ale pouze s odpadem kategorie ostatní.
11. Žalovaný správnímu orgánu prvního stupně vytkl, že při ukládání trestu v neprospěch žalobkyně zohlednil, že žalobkyně se svým jednáním zvýhodnila oproti konkurenci, toto své tvrzení ale dostatečně nezdůvodnil. Zároveň inspekce vycházela z toho, že žalobkyně provozovala nelegální zařízení i v období od 1. 1. 2019 do 21. 2. 2019, aniž by pro to byly ve spisu podklady. Vzhledem k uvedenému přistoupil žalovaný k přiměřenému snížení výše uložené pokuty o 10 000 Kč. Žalovaný uvedl, že z jeho pohledu se jedná o maximální možné snížení pokuty, vzhledem k míře závažnosti přestupku, která je dána zejména dobou trvání přestupku, množstvím odpadů, s nimiž bylo nakládáno, a postavením žalobkyně jakožto zkušeného podnikatele v oblasti odpadového hospodářství.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

12. V návaznosti na tvrzení žalobkyně, že se již nevěnuje činnosti v odpadovém hospodářství, se žalovaný zabýval i možností upuštění od uložení správního trestu podle § 43 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**přestupkový zákon**“). Opětovně poukázal na dobu trvání přestupku a postavení žalobkyně. Konstatoval, že § 43 odst. 2 přestupkového zákona neumožňuje pachateli zbavit se odpovědnosti tím, že přestane provozovat činnost v odpadovém hospodářství s odůvodněním, že tato činnost pro něj již není výdělečná. Uložení pokuty může mít dle žalovaného pro žalobkyni výchovný význam pro případ, že by se navrátila k podnikání v odpadovém hospodářství.
13. K výši pokuty žalovaný uvedl, že žalobkyně sice doložila záporný výsledek hospodaření za rok 2020, nedoložila však majetkové poměry za roky 2021 a 2022, přestože k tomu byla vyzvána. Žalovaný je povinen hodnotit majetkové poměry žalobkyně ke dni vydání rozhodnutí. V obchodním rejstříku dosud nebyly informace za rok 2021 a 2022 zveřejněny. Žalovaný je toho názoru, že pokuta ve výši 90 000 Kč nemůže mít pro žalobkyni likvidační charakter, a to ani v případě, že má záporný hospodářský výsledek. Žalobkyně nemůže požadovat snížení pokuty jen proto, že její činnost nebyla dostatečně zisková. V tomto směru odkázal žalovaný na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 1. 2014, čj. 62 A 65/2012 - 97, podle něhož pouhý záporný hospodářský výsledek nemůže být sám o sobě indikátorem likvidačního dopadu pokuty, pokud pachatel několik let podniká, je schopen splácet bankovní úvěr, má obchodní majetek, není v platební neschopnosti apod. K námitce žalobkyně, že je zavádějící tvrdit, že pokuta jí byla uložena pouze ve výši 1 % maximální zákonné výměry, žalovaný uvedl, že z jeho pohledu se jedná pouze o formu sdělení, že přestupek je méně závažný, a proto za něj byl uložen trest nejnižší možný.

III. Žaloba

14. Žalobkyně napadá Napadené rozhodnutí v celém rozsahu. Argumentace žalobkyně se rozpadá do 4 žalobních bodů.
15. V **prvním žalobním bodě** žalobkyně namítá, že nebylo postaveno najisto, zda žalobkyně přestupek spáchala. Žalobkyně uvádí, že měla za to, že po přemístění zařízení může na novém místě přinejmenším přechodně provozovat zařízení na základě starého souhlasu, pokud nezměnila rozsah činnosti a pokud jde o místo srovnatelné s místem předchozím. Žalobkyně poukazuje na skutečnost, že stíhané jednání v době vydání Prvostupňového rozhodnutí netrvalo, neboť žalobkyně již pravomocně získala nový souhlas k provozování zařízení. Za nepřiléhavý považuje odkaz žalovaného na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 9. 2017, čj. 11 A 71/2017 - 40. Žalobkyně nepovažuje svoji situaci za srovnatelnou, neboť v odkazovaném případě nebyl pachatel přestupku držitelem žádného předchozího souhlasu k provozování zařízení, oproti tomu žalobkyně souhlas k provozování zařízení původně měla a měla i několikaletou zkušenost s provozováním shodné činnosti na srovnatelném místě.
16. V **druhém žalobním bodě** žalobkyně namítá, že správní orgány porušily při ukládání sankce kritéria hodnocení závažnosti přestupku uvedená v § 38 přestupkového zákona. Závažnost případného přestupku není v Napadeném rozhodnutí přesvědčivě odůvodněna. Ze žádných konkrétních poznatků (jakými by mohlo být např. zjištění nezabezpečení odpadů, jejich nesprávná evidence či nevhodnost místa nové sběrný) neplyne, že by závažnost případného přestupku byla vysoká. Případný přestupek byl ryze formální

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

povahy, nebyl jím způsoben ani nepatrný škodlivý následek. Snížení pokuty Napadeným rozhodnutím je dle žalobkyně nedostatečné. Z Napadeného rozhodnutí není jasné, proč žalovaný považoval za adekvátní snížení pokuty právě o 10 000 Kč, proč nepostačuje pokuta nižší („pořádková“) a proč žalovaný neupustil od uložení správní sankce. Tvzení žalovaného, že uložená pokuta je nízká, neboť se pohybuje na 1% pokuty maximální, dle žalobkyně postrádá logiku. Maximální výměra nemůže být chápána jako standard, od kterého se má vyměřená pokuta odvíjet. Horní hranice za příslušný přestupek je společná pro řadu skutkových podstat přestupků různé závažnosti a různých následků. Žalovaný neporovnával výši uložené pokuty se srovnatelnými případy ze své vlastní činnosti.

17. Pod **třetím žalobním bodem** žalobkyně namítá, že žalovaný jasně nezdůvodnil svůj závěr, že uložená pokuta nemůže mít pro žalobkyni likvidační účinek a není nepřiměřeně tvrdá. Tvzení žalovaného o nedostatku informací o ekonomické situaci žalobkyně, které žalovaný založil na chybějících údajích v obchodním rejstříku za rok 2021 a 2022, je zavádějící. Účetní období roku 2022 není skončeno a údaje nejsou k dispozici. Údaje za rok 2021 se v obchodním rejstříku zveřejňují standardně až ve druhé polovině následujícího roku. Za roky předešlé žalobkyně údaje předložila.
18. Ve **čtvrtém žalobním bodě** žalobkyně namítá, že žalovaný jasně neodůvodnil, proč není na místě upustit od uložení správního trestu podle § 125 nového zákona o odpadech. Žalovaný se touto možností zabýval pouze okrajově, když konstatoval, že na tento postup není právní nárok. Žalobkyně přitom získáním nového povolení odstranila tvrzený protiprávní stav ještě před vydáním Napadeného rozhodnutí. Žádné negativní následky činnosti žalobkyně nebyly zjištěny ani nevznikly. Inspekce v průběhu celého prvoinstančního řízení věděla o provozu nového zařízení, přesto jej nezakázala ani neomezila. Lze tedy mít za to, že nové zařízení bylo provozováno v souladu s právními předpisy. Žalobkyně v průběhu správního řízení poukazovala na formální charakter svého provinění a na skutečnost, že se jedná o její první pochybení. Okolnosti nasvědčovaly tomu, že ustanovení § 125 nového zákona o odpadech mělo být použito. Žalobkyně namítá, že žalovaný měl v rozumné míře přihlédnout k hospodářské situaci v prvním pololetí roku 2022, zejména k vysoké inflaci, hospodářské krizi a všeobecným potížím při výkonu podnikatelské činnosti. Zbytečně tvrdá sankce dle žalobkyně ohrožuje její společensky žádoucí činnost, za kterou je možné sběr odpadů považovat.

IV. Vyjádření žalovaného

19. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 7. 9. 2022 navrhl, aby soud žalobu zamítl. Setrval na dříve vysloveném názoru, že původní souhlas k provozování zařízení nepokrýval nakládání s odpady v novém zařízení. Podotkl, že žalobkyně sama tuto skutečnost v prvostupňovém řízení nijak nerozporovala, jak je uvedeno v Prvostupňovém rozhodnutí na str. 8. Dále odkázal na str. 7 – 8 Napadeného rozhodnutí, na kterých osvětlil, z jakých důvodů nelze vydané povolení použít pro jiné zařízení. Pokud žalobkyně nejasně zmiňuje časové aspekty vytýkaného skutku, vytýkáno je jí dle žalovaného časové období, po které povolením nedisponovala, ačkoli prokazatelně nakládala s odpady. Toto období bylo Napadeným rozhodnutím korigováno. Odkaz na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 9. 2017 čj. 11 A 71/2017 - 40 byl použit v kontextu ohrožující povahy shledaného přestupku (str. 7 Napadeného rozhodnutí).
20. K výši pokuty žalovaný uvedl, že žalobkyně nebrojí proti konkrétním zohledněným okolnostem, ani nenamítá, jaké jiné okolnosti měly být vzaty v potaz, ale pouze povšechně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

namítá nedostatečnost odůvodnění výše pokuty. Správní trest byl obsáhle odůvodněn na str. 14 – 16 Prvostupňového rozhodnutí, zohledněné okolnosti byly dle žalovaného relevantní, vyjma okolností, které byly důvodem snížení pokuty. Správní orgán prvního stupně vzal v potaz především dobu protiprávního jednání, množství odpadů, s nimiž bylo nakládáno, ale i postavení žalobkyně, zohlednil rovněž polehčující okolnosti.

21. Žalovaný konstatoval, že likvidační účinek pokuty hodnotil na str. 13 Napadeného rozhodnutí na základě algoritmu vycházejícího z judikatury. Míra podrobnosti, se kterou se správní orgány zabývají majetkovou situací pachatele, se odvíjí od míry jeho vlastní aktivity. Žalobkyně svoji aktuální majetkovou situaci nedoložila, ačkoli k tomu byla v odvolacím řízení výslovně vyzvána. V přípisu v reakci na výzvu se omezila na neurčitá, selektivní, a především ničím nedoložená tvrzení, která zjevně nepodávají celistvý obraz o aktuálním stavu jejího hospodaření. Žalobkyni zjevně nic nebránilo aktuální stav hospodaření doložit, průběžnými údaji stran svého hospodaření z podstaty věci musí disponovat.
22. Pokud jde o upuštění od potrestání, správní orgán prvního stupně ve shodě se žalovaným dospěli k závěru, že nepřicházelo v úvahu. Žalovaný se upuštěním od potrestání zabýval na str. 12 Napadeného rozhodnutí a shledal, že pro jeho uplatnění nejsou předpoklady, a to zejména s ohledem na délku trvání protiprávního jednání a množství odpadů, s nimiž bylo nelegálně nakládáno.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

23. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalovaný s takovým postupem souhlasil (souhlas žalobkyně soud v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou s. ř. s. presumoval). Soud nenařídil jednání ani za účelem dokazování, neboť účastníci žádné důkazní návrhy nad rámec obsahu správního spisu nevznesli. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
24. Pod **prvním žalobním bodem** žalobkyně namítala, že nebylo postaveno na jisto, zda spáchala přestupek. Žalobkyně je toho názoru, že mohla přemístit zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů a pokračovat v jeho provozu na základě starého souhlasu k provozování, pokud nezměnila rozsah činnosti a pokud šlo o místo srovnatelné s místem předchozím.
25. Žalovaný v Napadeném rozhodnutí podrobně vyložil důvody, pro které nelze zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů přemístit bez obstarání nového souhlasu k provozování zařízení, a soud se s jeho argumentací ztotožnil. Žalovaný předně poukázal na to, že žalobkyně vyvolala nebezpečnou situaci, když nakládala s odpady, aniž by měla pro provoz svého zařízení krajským úřadem schválený provozní řád. Zdůraznil, že každá lokalita je specifická a provoz zařízení je třeba jí přizpůsobit, čemuž právě slouží povolovací řízení podle § 14 odst. 1 zákona o odpadech. Podmínky provozování zařízení jsou nerozlučně spjaty s místem jeho provozu. Proto je také účastníkem řízení, ve kterém je udělován souhlas k provozování zařízení, podle § 14 odst. 7 zákona o odpadech obec, na

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

jejímž území má být zařízení provozováno. Z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 6. 2009, čj. 10 Ca 381/2007 – 113, citovaného žalobkyní, plyne, že za splnění podmínek § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) mají postavení účastníků řízení též vlastníci sousedních pozemků. Bylo-li zařízení přemístěno, aniž by byl obstarán nový souhlas k provozování zařízení, byla účastníkům řízení upřena možnost vznášet námitky v povolovacím řízení. Provoz zařízení, které neprošlo povolovacím procesem, rovněž nelze efektivně kontrolovat.

26. Skutečnost, že stíhané jednání v době vydání Napadeného rozhodnutí netrvalo, je z hlediska odpovědnosti žalobkyně za přestupek bez významu. Odpovědnost žalobkyně vznikla v okamžiku naplnění znaků skutkové podstaty přestupku, přičemž upuštění od protiprávního jednání není zákonným důvodem zániku odpovědnosti za přestupek (může být zohledněno jako polehčující okolnost, k čemuž také v posuzované věci došlo).
27. Žalobkyně namítala, že žalovaný v rámci své argumentace nesprávně odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 9. 2017, čj. 11 A 71/2017 - 40. Soud považuje odkaz na citovaný rozsudek za přílehlavý, kdy žalovaný jeho prostřednictvím ilustroval, že projednávaná skutková podstata není poruchová, ale ohrožovací. Trestáno je proto pouhé vyvolání nebezpečné situace, za kterou je dle citovaného rozsudku třeba považovat již samotný provoz zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů bez souhlasu k provozování zařízení, aniž by muselo dojít ke konkrétním škodlivým následkům. Uvedené není dotčeno tím, že postavení žalobkyně se od postavení pachatele ve věci citované žalovaným v dílčích ohledech liší.
28. Za situace, kdy žalobkyně jiné konkrétní důvody pro svůj závěr o tom, že nebylo postaveno najisto, zda žalobkyně přestupek spáchala, nevznáší, nemohl soud argumentaci žalobkyně přisvědčit. Námitky soustředěné pod prvním žalobním bodem neshledal opodstatněnými.
29. Pod **druhým žalobním bodem** žalobkyně namítá nedostatečné odůvodnění závažnosti přestupku. Žalobkyně má za to, že uložená sankce je závažnosti přestupku nepřiměřená.
30. V této souvislosti soud podotýká, že stanovení výše pokuty je věcí správního uvážení žalované, které podléhá přezkumu ze strany správních soudů pouze v tom směru, zda žalovaný správní orgán uvážení nezneužil či zda je nepřekročil (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002 - 42, č. 906/2006 Sb. NSS). Úkolem soudu tak není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z těchto skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Tento závěr samozřejmě neznamená, že správní orgán rozhoduje v absolutní libovůli. I při volném správním uvážení je totiž správní orgán omezován principy platícími v moderním právním státě, a to zejména principem legitimního očekávání. Soudní přezkum správního uvážení je rozsahově omezen, a to v § 78 odst. 1 s. ř. s., který stanoví, že soud pro nezákonnost zruší napadené rozhodnutí správního orgánu tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo toto uvážení zneužil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, čj. 8 Afs 85/2007 - 54). Soud tedy při přezkoumávání správního

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

rozhodnutí, jímž byla uložena pokuta, nehodnotí spravedlivost pokuty, nýbrž v souladu s pravidly přezkumu správního uvážení zkoumá toliko, zda byly splněny podmínky pro její uložení, zda správní orgán srozumitelně odůvodnil její výši zvolenou ze zákonného rozmezí a zda celkově dbal mezi správního uvážení stanovených mu zákonem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, čj. 4 As 47/2004 - 87).

31. Z konstantní rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu v tomto směru konkrétněji plyne, že ukládání trestu je založeno na dvou základních principech – principu zákonnosti trestu a individualizace trestu. Uložení pokuty v mezích zákonných podmínek je součástí posouzení zákonnosti přezkoumávaného správního rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Správní orgán se při ukládání trestu (tj. v tomto případě pokuty) musí výslovně zabývat všemi kritérii, která zákon stanovuje. V případě, že některé z kritérií stanovených zákonem není pro posouzení věci relevantní, má správní orgán povinnost se s takovým kritériem alespoň stručně vypořádat a odůvodnit jeho nepodstatnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, čj. 8 As 17/2006 - 78). Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační [srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02, č. 105/2002 Sb. ÚS, č. 405/2002 Sb., nebo ze dne 9. 3. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 38/02, č. 36/2004 Sb. ÚS, č. 299/2004 Sb.]. Při hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce.

Soudní řád správní ovšem i za situace, kdy správní orgán zákonné meze nepřekročil a výši pokuty řádně zdůvodnil, dává soudu zvláštní oprávnění moderovat výši pokuty (§ 78 odst. 2 s. ř. s.). V rámci moderačního práva soud zkoumá, zda nedošlo k excesu při individualizaci trestu, tedy zda a jak bylo přihlédnuto ke všem specifikům konkrétního případu a zda byl v rámci zákonné trestní sankce vybrán pro pachatele takový druh trestu a v té výměře, která splní účel trestu a není zjevně nepřiměřená. Mezi hlediska individualizace trestu v dané věci patří zejména závažnost správního deliktu, význam chráněného zájmu, který byl správním deliktem dotčen, způsob spáchání správního deliktu, jeho následky a okolnosti, za nichž byl spáchán. Při posuzování konkrétní závažnosti správního deliktu není hlavním kritériem skutková podstata deliktu, nýbrž především intenzita skutkových okolností, s jakou došlo k porušení či ohrožení právem chráněných hodnot a zájmů v konkrétním případě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2010, čj. 7 As 71/2010 - 97, č. 2209/2011 Sb. NSS). Soudní řád správní tedy umožňuje správnímu soudu zohlednit hledisko přiměřenosti jen v rámci posuzování individualizace trestu, tj. v situaci, kdy je správní soud podle § 78 odst. 2 s. ř. s. na návrh žalobce nadán pravomocí nahradit správní uvážení a výši uložené sankce moderovat a zároveň je správním orgánem uložená sankce zjevně nepřiměřená. Ani v takovém případě však pro zásah do správního uvážení soudem nepostačí běžná nepřiměřenost, ale je nutné, aby nepřiměřenost dosáhla kvalitativně vyšší míry a byla zjevně nepřiměřená (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, čj. 1 Afs 1/2012 - 36). V nyní řešeném případě nicméně žalobkyně moderaci pokuty v žalobě nenavrhovala.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

32. Aplikuje-li soud tato základní východiska v projednávané věci, musí především konstatovat, že pokuta byla uložena v zákonném rozmezí, ve výměře nepřesahující 1 % horní hranice zákonné sazby pokuty, když tato hranice činí 10 000 000 Kč [§ 66 odst. 8 písm. d) zákona o odpadech].
33. Soud přitom nemohl žalobkyni přisvědčit v její obecné námitce, že by závažnost přestupku nebyla v správních orgánech rozhodnutí přesvědčivě odůvodněna, že by správní orgány porušily při ukládání sankce kritéria hodnocení závažnosti přestupku uvedená v § 38 přestupkového zákona, resp. že se jednalo o ryze formální přestupek, jehož závažnost nebyla vysoká. Výše uložené pokuty byla dle soudu z pohledu řádné individualizace trestu dostatečně zdůvodněna. Z odůvodnění Napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, k jakým skutečnostem žalovaný při hodnocení závažnosti přestupku přihlížel. Žalovaný akcentoval zejména dobu trvání přestupku, množství odpadu, se kterým bylo nakládáno, a postavení o žalobkyně, která je zkušeným profesionálem v oboru odpadového hospodářství. Ve prospěch žalobkyně přihlédl k tomu, že žalobkyně připustila své pochybení a s inspekcí spolupracovala, k tomu, že žalobkyně je dosud bezúhonná, jakož i k druhu odpadu, se kterým bylo nakládáno. Žalovaný se na několika místech Napadeného rozhodnutí vypořádal i s tím, proč je jednání žalobkyně nutno považovat za společensky škodlivé, přestože jím nebyla způsobena porucha.
34. Soud tedy k předmětné obecné žalobní námitce, vycházející z výše popsaných judikatorních východisek, konstatuje, že správní uvážení, tj. hodnocení rozhodných skutečností správním orgánem prvního stupně, aprobevané a doplněné žalovaným, není v daném případě zatíženo vadami, pro které by Napadené rozhodnutí nemohlo v soudním přezkumu obstát. Soud v tomto ohledu připomíná, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na zásadě, že je to žalobkyně, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Pokud se tedy žalobkyně v tomto směru omezila na blíže nerozvedené námitky nepřiměřenosti pokuty, resp. nedostatečného odůvodnění úvahy o výši sankce, mohl se soud touto námitkou zabývat pouze v míře konkrétnosti, v jaké ji žalobkyně vznesla. Žalobkyně přitom nepoukazovala na konkrétní okolnosti, které vzal žalovaný při hodnocení závažnosti v potaz, ani nenamítala, které jiné okolnosti měly být zohledněny. Odlišný náhled žalobkyně na způsob hodnocení rozhodujících skutečností správními orgány, resp. její přesvědčení, že skutkové okolnosti případu měly vést k uložení ještě nižší pokuty, nemohou být samy o sobě důvodem pro zrušení rozhodnutí. V dané věci nebylo zjištěno, že by závěry správního orgánu nebyly dostatečně podloženy skutkovými zjištěními nebo s nimi byly v rozporu či že by se správní orgán nevypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobkyně. Žalobkyně v podané žalobě ostatně ani konkrétně nepoukázala na to, že by se správní orgány opomněly některým kritériem úvahy o výši pokuty zabývat.
35. Tvzení žalobkyně, že žalovaný nezdůvodnil, proč přistoupil ke snížení pokuty právě o 10 000 Kč, se nezakládá na pravdě. Žalovaný uvedl, že oproti Prvostupňovému rozhodnutí zkrátí dobu prokázaného trvání přestupku a nepřiklonil se k tvrzení, že se žalovaná svým jednáním zvýhodnila oproti jiným podnikatelským subjektům. Dospěl proto k závěru, že závažnost jednání žalobkyně je nižší, než předpokládal správní orgán prvního stupně, a přistoupil k přiměřenému snížení pokuty, a to o 10 000 Kč. K citelnějšímu snížení pokuty nepřistoupil s poukazem závažnost spáchaného přestupku,

která je dle žalovaného dána především dobou trvání přestupku, množstvím odpadu, se kterým bylo nakládáno, a postavením žalobkyně jakožto zkušeného profesionála v oboru odpadového hospodářství.

36. Žalobkyně namítala, že pro stanovení výše pokuty nemůže jako východisko sloužit horní hranice zákonné sazby pokuty, která je společná řadě skutkových podstat různé závažnosti. Této argumentaci soud nemohl přisvědčit, neboť typová závažnost přestupku je v zákoně vyjádřena právě prostřednictvím horní hranice pokuty. Soud se ztotožňuje se správními orgány v tom, že pokutu ve výměře nepřesahující 1 % zákonné sazby lze v obecné rovině označit za natolik nízkou, že by ji bylo lze jen obtížně shledat ať již v absolutních, či v relativních měřítcích zjevně nepřiměřeně vysokou.
37. Bylo-li namítáno, že žalovaný neporovnával výši pokuty se srovnatelnými případy ze své praxe, je potřeba předně poukázat na to, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu správní praxe sama o sobě nepředstavuje právní rámec pro ukládání pokut (kritérium pro ukládání trestu), ale slouží jako referenční hledisko ve vztahu k dodržování zásad rovného zacházení a zákazu libovůle. Její význam tak spočívá v tom, že představuje vodítko bránící neodůvodněným excesům při správním trestání, nikoli překážku pro jakékoli změny a rozdíly stanovování výše pokut v jednotlivých případech (srov. rozsudky ze dne 31. 3. 2010, čj. 1 Afs 58/2009 - 541, č. 2119/2010 Sb. NSS, ze dne 4. 7. 2012, čj. 6 Ads 129/2011 - 119, ze dne 30. 10. 2014, čj. 10 As 155/2014 - 33 či ze dne 15. 7. 2016, čj. 9 As 60/2016 - 156). V nyní projednávané věci inspekce dospěla k závěru, že jednání žalobkyně nelze považovat za lehčí administrativní prohřešek, a ohrožení životního prostředí hodnotila jako středního rozsahu. Soud má za to, že uložená pokuta ve výši nepřesahující 1 % horní hranice zákonné sazby výjimečný exces již z podstaty věci nepředstavuje. Soud rovněž neshledal, že by se uložená pokuta excesivně vymykala pokutám ukládaným žalovaným v jiných případech.
38. Soud shrnuje, že závěry, k nimž správní orgány dospěly při hodnocení rozhodujících skutečností, nejsou podle přesvědčení soudu v rozporu se zásadami logického myšlení a uvažování. Tím jsou zároveň i vymezeny meze přezkumné činnosti soudu ve správním soudnictví, pokud jde o správní uvážení. Za této situace proto soud k vznesené námitce nepřiměřenosti pokuty uzavírá, že nemohla být shledána důvodnou. Napadené rozhodnutí není v tomto směru zatíženo žádnou z vad, pro níž by nemělo v soudním přezkumu obstát.
39. Pod **třetím žalobním bodem** žalobkyně napadala nedostatečné vypořádání likvidačního účinku sankce a její nepřiměřené tvrdosti. Soud však žalobkyni nemohl ani v tomto ohledu přisvědčit. Správní orgány se namítaným likvidačním dopadem uložené pokuty a její tvrzenou nepřiměřenou tvrdostí podrobně zabývaly, přičemž soud se s jejich zdůvodněním ztotožňuje.
40. Soud nejprve upozorňuje, že majetkové poměry pachatele deliktu *stricto sensu* nepatří mezi zákonná kritéria pro ukládání pokut za správní delikty (přestupky). Na tom nic nezměnilo ani přijetí zákona o odpovědnosti za přestupky, podle jehož § 37 písm. g) je nutné v případě právnických a podnikajících fyzických osob zohlednit povahu jejich činnosti. Správní orgány však nebyly povinny přesně poměřovat uloženou pokutu s majetkovými poměry a hospodařením žalobkyně, byly pouze povinny dbát toho, aby uložená pokuta neměla likvidační charakter, jak dovodil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008 - 133, č. 2092/2010 Sb. NSS.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

41. Je třeba poznamenat, že při zjišťování majetkových poměrů vychází správní orgány z údajů doložených samotným účastníkem řízení, popřípadě z údajů, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení či které si opatřil správní orgán samostatně bez součinnosti s účastníkem řízení. Nelze-li takto získat přesné informace, je správní orgán oprávněn stanovit je v nezbytném rozsahu odhadem (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008 - 133, č. 2092/2010 Sb. NSS).
42. Žalovaný dospěl k závěru, že uložená pokuta nemá likvidační charakter, vycházel přitom z majetkových poměrů žalobkyně, které byly stanoveny odhadem. Tento postup zvolil nikoli z důvodu chybějících údajů v obchodním rejstříku, jak tvrdí žalobkyně, ale z důvodu nedostatku součinnosti žalobkyně. Žalovaný sice měl k dispozici údaje o majetkové situaci žalobkyně v průběhu dřívějších účetních období, při rozhodování o trestu byl však povinen vycházet z majetkových poměrů žalobkyně tak, jak byly dány v době rozhodování o trestu. Vzhledem k tomu, že aktuální majetkové poměry žalobkyně neplynuly z obsahu spisu ani z obsahu sbírky listin obchodního rejstříku, žalovaný výzvou k doložení majetkových poměrů ze dne 16. 5. 2022 žalobkyni správně vyzval, aby je sama prokázala. Žalobkyně reagovala přípisem ze dne 16. 6. 2022, ve kterém popsala svoji tíživou majetkovou situaci, tu však žádným způsobem nedoložila. Průběžnými doklady o své aktuální majetkové situaci přitom žalobkyně jako podnikatelka z povahy věci musela disponovat. Žalovaný žalobkyni výslovně vyzval k doložení jakýchkoli listinných dokladů prokazujících likvidační potenciál pokuty, nikoli nutně účetní závěrky, kterou žalobkyně za relevantní účetní období dosud nedisponovala. Pakliže žalobkyně sama svojí procesní pasivitou způsobila, že likvidační dopady pokuty (a její nepřiměřená tvrdost) nebyly zjištěny, nemůže se této skutečnosti proti žalovanému dovolávat.
43. Uložená pokuta žalobkyni jistě zasáhla, to však souvisí se samotnou podstatou trestu. Je totiž nutné brát v úvahu to, že správní sankce musí plnit nejen funkci preventivní, ale rovněž i represivní, což znamená, že uloženou sankci musí pachatel správního deliktu pociťovat jako nezanedbatelnou újmu – v tomto případě jako negativní zásah do své majetkové sféry. Ani nízká ziskovost či přímo ztrátovost žalobkyně bez dalšího neopravňovala správní orgán k neuložení pokuty či uložení pokuty v minimální výši, neboť tím by došlo k úplnému popření smyslu správního trestání (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2020, čj. 5 As 47/2019 - 36).
44. Ve **čtvrtém žalobním bodě** žalobkyně namítala, že žalovaný se nezabýval možností upuštění od uložení správního trestu podle § 125 nového zákona o odpadech, přestože skutkové okolnosti svědčily o tom, že takový postup by byl na místě.
45. Podle § 125 věty první zákona o odpadech „[o]d uložení správního trestu lze upustit také tehdy, jestliže pachatel přestupku zajistí odstranění následků porušení povinnosti, přijme faktická opatření zamezující dalšímu trvání nebo obnově protiprávního stavu a uložení správního trestu by vzhledem k nákladům na učiněná opatření vedlo k nepřiměřené tvrdosti.“
46. Žalovaný se možností upuštění od uložení správního trestu podle § 125 nového zákona o odpadech podrobně zabýval na str. 6 – 7 Napadeného rozhodnutí, kdy argumentaci žalovaného není čeho vytknout. K upuštění od správního trestu žalovaný nepřistoupil jednak vzhledem k neprokázané nepřiměřené tvrdosti pokuty (k tomu viz výše), jednak vzhledem k míře závažnosti spáchaného přestupku. Přitom opět akcentoval dobu, po kterou bylo zařízení nelegálně provozováno, a postavení žalobkyně, která v odpadovém

hospodářství podniká řadu let. Pokud žalobkyně namítala, že zařízení bylo vyjma absence souhlasu k provozování provozováno v souladu s právními předpisy, je třeba konstatovat, že žalovaný se v Napadeném rozhodnutí vypořádal s tím, proč pouhý provoz zařízení bez souhlasu k provozování představuje nebezpečnou situaci, kdy v tomto ohledu lze odkázat na to, co již bylo uvedeno ve vztahu k prvnímu a druhému žalobnímu bodu.

47. Nad rámec uvedeného soud dodává, že žalovaný se na str. 12 – 13 Napadeného rozhodnutí zabýval též možností upuštění od uložení správního trestu podle § 43 odst. 2 přestupkového zákona. I v tomto případě s odkazem na prokázanou míru závažnosti přestupku podmínky pro upuštění od uložení správního trestu neshledal.
48. Soud se konečně v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, čj. 5 As 104/2013 - 46 zabýval i tím, zda je jednání žalobkyně nadále trestné a zda není právní úprava nového zákona o odpadech pro žalobkyni výhodnější. Za stíhané jednání, nyní upravené v § 121 odst. 1 písm. f) nového zákona o odpadech hrozí žalobkyni podle § 121 odst. 5 písm. d) nového zákona o odpadech pokuta až 25 000 000 Kč, oproti pokutě až 10 000 000 Kč podle § 66 odst. 8 písm. d) dříve účinného zákona o odpadech. Vzhledem k nemožnosti aplikovat § 125 nového zákona o odpadech, který nově upravuje speciální důvod upuštění od uložení správního trestu, proto nová právní úprava pro žalobkyni není příznivější.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

49. Na základě všech shora uvedených skutečností Městský soud v Praze žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
50. Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s.; žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 3. listopadu 2022

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.